

Ο γλάρος

Μια βάρκα ήταν μόνη της

σε θάλασσα γαλάζια

κι ήτανε κι ένας γλάρος

με ολόλευκα φτερά

κι όλο την κοντοζύγωνε για να της κάνει νάζια

και τις φτερούγες του

έβρεχε στα γαλανά νερά

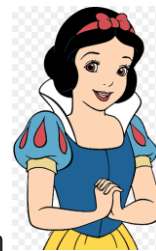
Και ζήλεψα

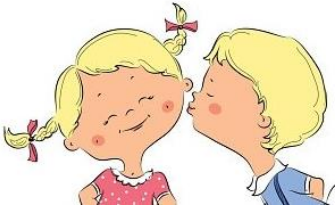
τη βάρκα

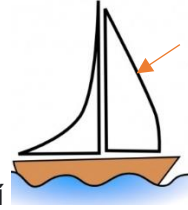
τη μικρή τη χιονάτη

που της φιλούσε

ο γλάρος το κατάλευκο πανί

Και νιώθω σαν βαρκούλα

στα γαλάζια τα πλάτη

που όλο περιμένει

κάποιο γλάρο να φανεί

Ένα γεράνι κόκκινο

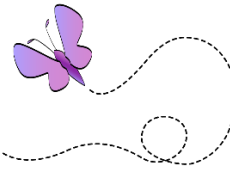
λουλούδισε στη γλάστρα

κι ήρθε μια πεταλούδα

που πετούσε σαν τρελή

Και ποιος να ξέρει άραγε

τι του 'πε

η ξελογιάστρα

και 'κείνο εκοκκίνισε

ακόμα πιο πολύ

Και όλο συλλογιέμαι

τα φτερά τ' ανοιγμένα

αλλά το τι να είπαν

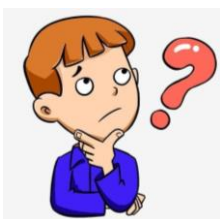

δεν το βρίσκω

, ομολογώ

Ποιος άραγε το ξέρει

να το πει

και σε μένα

Ας τ' άκουγα

από 'σένα κι ας κοκκίνιζα

κι εγώ

Χθες το φεγγάρι

ασήμωσε της λεύκας μας τα φύλλα

που στέκονταν ακίνητη

εκεί στην ερημιά

κι όταν ο Μπάτης φύσηξε

της ήρθε ανατριχίλα

κι αμέσως τρεμουλιάσανε

τα φύλλα

τα ασημιά.

Και όλο συλλογιέμαι

, συλλογιέμαι πως κάτι,

Πρέπει να είπα

ο Μπάτης

μυστικό μες τα κλαδιά

Ας τ' άκουγα

από σένα τα λογάκια του Μπάτη

,

κι ας ένιωθα να τρέμει

σαν τα φύλλα η καρδιά

